

TINERI ȘI ADOLESCENȚI „SPECIALI” STIGMATIZARE, DIFICULTĂȚI, PROVOCĂRI.

Într-o lume extrem de grabită, avem ochii deschiși către cei din jurul nostru? Găsim în noi emapatia să îi descoperim pe ceilalți cu adevărat?

Viața cu dizabilități are culoare, trebuie îmbracată în demnitate și înconjurată de empatie, iar atunci când răsare, copii cu dizabilități au cel mai molipsitor zâmbet.

Adolescenții și tinerii cu dizabilități sunt unul dintre cele mai marginalizate și excluse grupuri din societate, care se confruntă cu încălcări pe scară largă ale drepturilor lor. Atitudinile negative, stereotipurile, stigmatizarea, violența, abuzul, izolarea, precum și lipsa unor politici și legislație adecvate, precum și oportunități educaționale, medicale și economice sunt experiențe zilnice cu care se confruntă.

Atitudinile și discriminarea legate de dizabilități le fac mult mai dificil accesul la școală, la un loc de muncă sau să se implice și să participe la activități. În multe comunități, atât rurale, cât și urbane, mediul este extrem de provocator, cu bariere fizice și de comunicare care le îngreunează să participe la viața socială. Thornicroft și colab. (2007) au susținut că stigmatizarea este rezultatul a trei probleme interdependente: problema cunoașterii (ignoranță), problema atitudinilor (prejudecăți) și problema de comportament (discriminare).

Educarea tinerilor săi cetățeni cu dizabilități este o provocare semnificativă pentru fiecare națiune.

Educația îmbunătățește și calitatea vieții pentru cei cu dizabilități la fel ca și pentru alte persoane. Motivul fundamental pentru educarea tinerilor cu dizabilități este unul moral: aceștia au dreptul ca cetățeni să fie educați. Educația nu este rezerva unei elite, fie că este una de bogăție sau de clasă sau de abilități. Este un drept fundamental al tuturor cetățenilor și nici un tânăr nu ar trebui să i se refuze acel drept pe motive de dizabilitate.

Lipsa educației este o preocupare cheie pentru majoritatea tinerilor cu dizabilități din lume. Adesea, un copil cu dizabilități este considerat o distragere a atenției pentru alții elevi și pur și simplu marginalizat. Lipsa de școlarizare poate reflecta convingerea că astfel de copii nu pot învăța, că astfel de copii nu trebuie supuși stresului învățării sau că acești copii sunt o jenă și ar trebui să nu fie văzuți în mod regulat în public. Lipsa profesorilor pregătiți, materiale didactice adecvate și refuzul de a include persoanele cu dizabilități într-un mediu obișnuit de studiu limitează accesul la educație pentru milioane de copii și tineri.

„Bunăstarea socială și emoțională” este un mod echilibrat și sănătos de a interacționa cu ceilalți și capacitatea de a răspunde în mod corespunzător la propriile noastre emoții. Este un aspect central al dezvoltării unei persoane. Capacitățile și nevoile noastre de a ne conecta cu ceilalți (sociali) și de a ne cunoaște și gestiona sentimentele și experiențele interioare (emoționale) sunt trăsături centrale ale calității vieții noastre.

O incapacitate de „încadrare” poate declanșa probleme de comportament care cauzează dificultăți semnificative atât pentru tineri înșiși, cât și pentru cei din jur, cu repercusiuni asupra vieții. Mulți tineri cu dizabilități se confruntă cu obstacole suplimentare care complică deja perioada dificilă de tranziție a adolescenței. Într-un moment în care a fi ca semenii lor este o prioritate ridicată, dizabilitățile îi deosebesc pe tineri în felul în care arată, învață sau interacționează cu ceilalți, prezentând provocări suplimentare pentru adaptarea socială pozitivă.

Costurile excluderii sunt semnificative atât pentru individ, cât și pentru societate. Copiii și adolescenții cu dizabilități se află în centrul eforturilor de a construi societăți incluzive, dețin aceleași drepturi ca și ceilalți și pot fi agenți ai schimbării și autodeterminării, nu doar beneficiari. În plus, copiii și adolescenții excluși vor deveni adulți care au șanse mai puține de a munci, au rezultate mai slabe în materie de sănătate și care sunt mai dependenți de familiile lor și de serviciile guvernamentale.

Educația pentru incluziune și toleranța începe cu fiecare dintre noi și cu modul în care îi percepem pe acești tineri, care au bucurii, tristeți și visuri, la fel ca și noi toți.

Mulumesc